

RĂPIREA DIN SERAI

DUPA OPERA MUZICALA A LUI
WOLFGANG AMADEUS MOZART

BALASSA IMRE

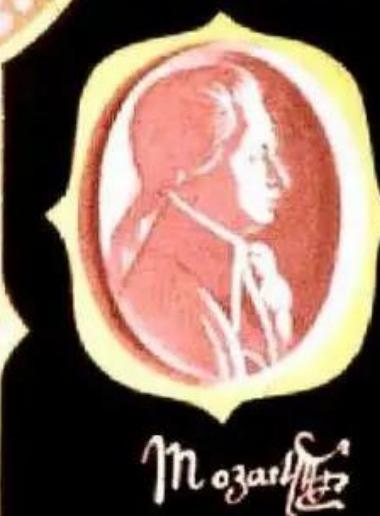
Rajzolta: ILLÉS ÁRPÁD

Szerkesztette: JÁK SÁNDOR

Kiadja:

Magyar Diafilmgyártó Vállalat
Budapest, 1958.

DUPA OPERA MUZICALA A LUI WOLFGANG AMADEUS MOZART

Wolfgang Amadeus Mozart a trait intre anii 1756-1791.

Talentul sau inspre muzica a fost manifestat inca din frageda copilarie. Printre creatiile sale de seama, se numara si opera muzicala in trei acte "Rapirea din Serai", care a avut premiera absoluta la Teatrul National din Viena, in anul 1782.

Wolfgang Amadeus Mozart a trait intre anii 1756-1791. Talentul sau inspre muzica a fost manifestat inca din frageda copilarie. Printre creatiile sale de seama, se numara si opera muzicala in trei acte "Rapirea din Serai", care a avut premiera absoluta la Teatrul National din Viena, in anul 1782.

In apropierea nordului Africii, o corabie europeana naviga liniștită pe apele Mediteranei. Marea era destul de agitată, însă carmaful nu parea îngrijorat de valurile inspumate.

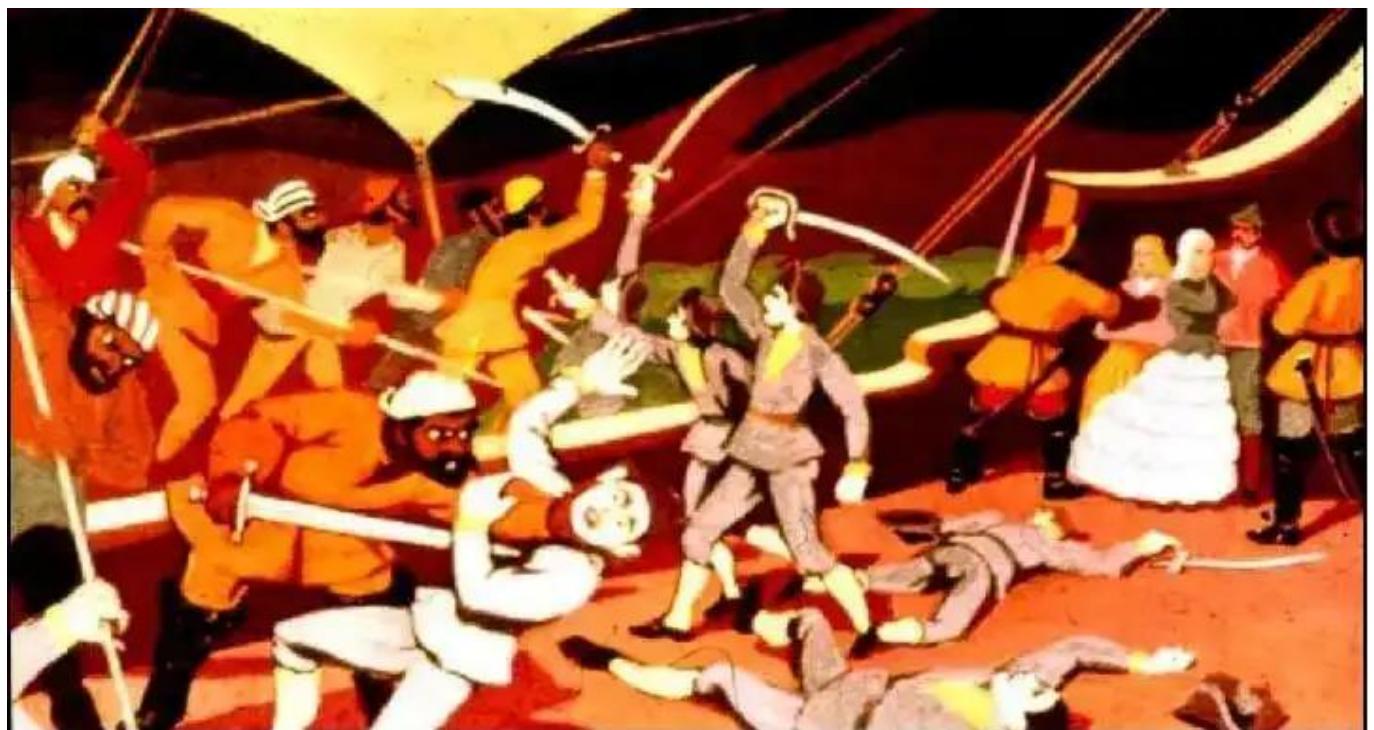

Printre pasagerii de pe corabie, se găseau prea frumoasa Constanze și camerista ei, Blondé. Pedrillo, iubitul Blondéi, le insotea de asemenea pe cele două tinere în călătoria lor. Gandul Constanzei era însă la Belmonte, logodnicul ei, care o aștepta la finalul

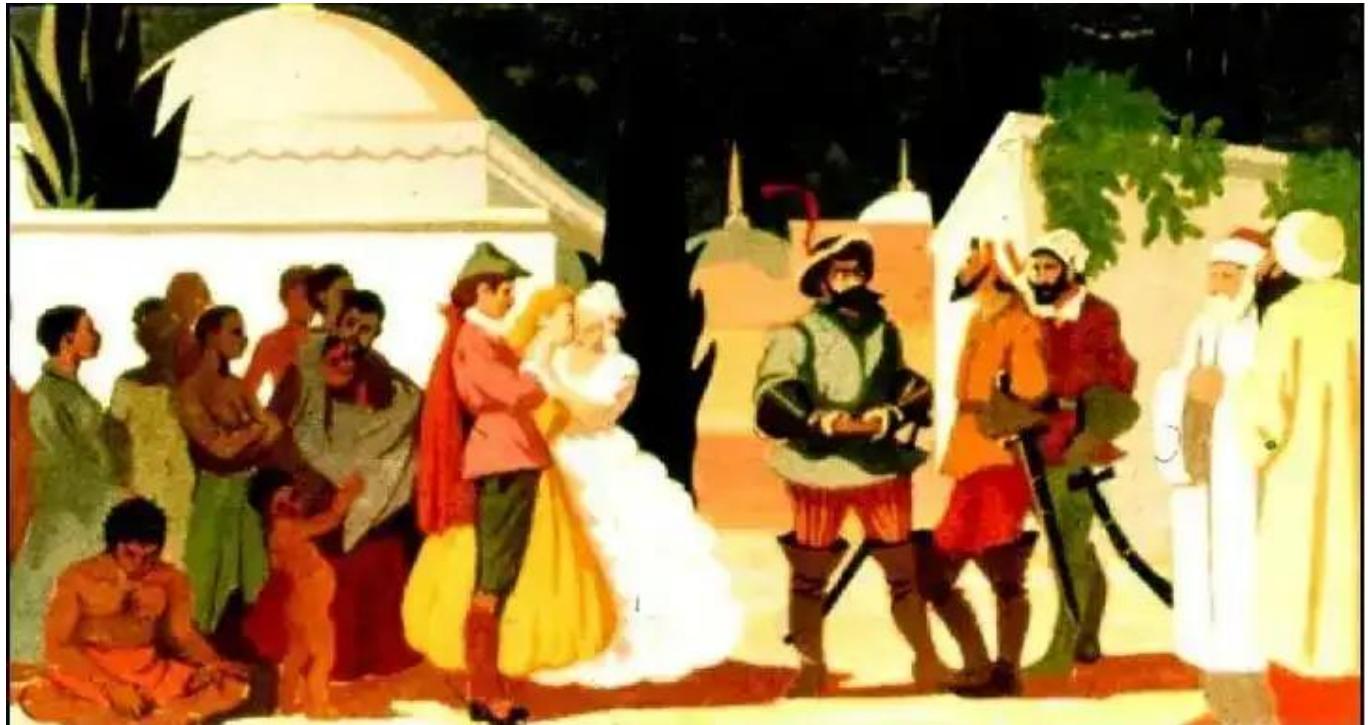
calatoriei. Deodata, Pedrillo privi în urma corabiei, și avu o exclamatie de deznadejde:

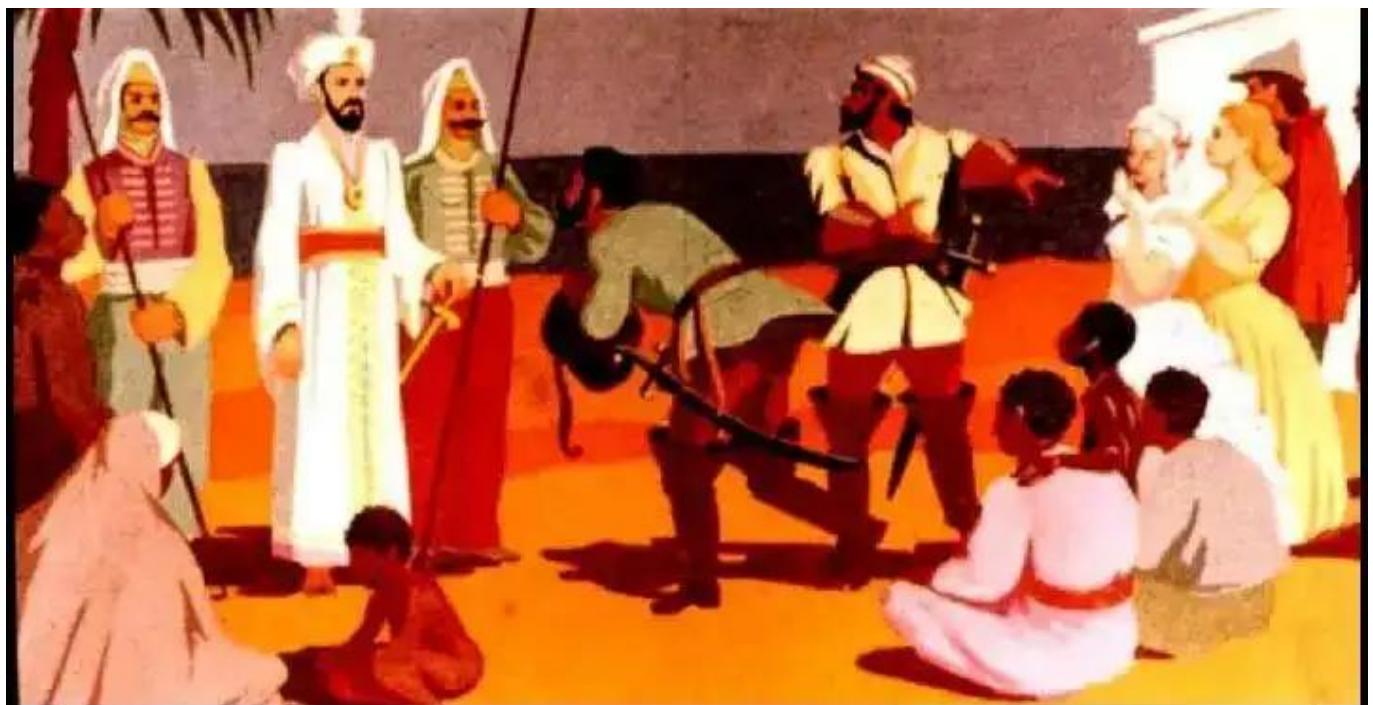
"Suntem urmariti indeaproape de o corabie a piratilor. Domnisoarelor, pregatiti-vă pentru ce este mai rau. Corabia noastră nu o poate intrece în viteza. Sangerosii pirati se vor apropiă suficient de mult pentru a încerca abordajul. Va urma o luptă sangeroasă. Nu cred că oamenii de pe corabia noastră la pot face fata piaratilor, care sunt luptatori renumiti"

Totul se petrecu intocmai asa cum prevazuse Pedrillo. Corabia piratilor ajunse din urma vasul european, iar acesta fu atacat prin abordaj. Piratii incepura lupta pe corabia europeana, insa soldatii aflati la bord nu reusira sa faca fata acestui atac. Majoritatea din cei aflati la bordul corabiei europene isi pierdura viata strapunsi de sabiile piratilor. Printre supravietuitorii corabiei europene se aflau Constanze, Blondé si Pedrillo, care nu participasera la lupta.

Piratii ii facura prizonieri pe Constanze, Blondé si Pedrillo. Ajungand cu corabia in Turcia, unde era organizat un targ de sclavi, piratii ii scoasera la vanzare pe cei trei captivi. Insa pretul europenilor era cu mult mai ridicat decat al celorlalte categorii de sclavi, lucru datorat raritatii lor pe aceasta piata. Din acest motiv, suma ceruta de pirati pe Constanze, Blondé si Pedrillo nu putu fi onorata de catre cei interesati.

In cele din urma, la targul de sclavi isi facu aparitia si Selim-Pasa - un turc foarte bogat din acel tinut, care avea un serai minunat. Selim-Pasa o vazu pe Constanze si se indragostit de ea - fata era intr-adevar deosebit de frumoasa. Selim-Pasa isi manifesta intentia de cumparare a Constanzei. Piratii, simtind ca afacerea aceea le poate aduce un profit frumusel, ii spusera lui Selim-Pasa ca sclava nu se vinde decat impreuna cu cealalta fata si europeanul care le insotea. Selim-Pasa facu astfel o tripla achizitie, iar Constanze, Blondé si Pedrillo devenira cu totii sclavii seraiului sau.

Odata ajuns inapoi in serai, Selim-Pasa hotari ce avea de facut cu fiecare dintre cei trei sclavi luati din targ. Pedrillo fu repartizat sa lucreze la treburile gradinaresti, Blondé capata o camera in serai, aflata fiind sub directa supraveghere a sefului garzilor - turcul Osmin, iar Constanze ramase in apropierea lui Selim-Pasa. Constanze se mahni cand fu despartita de Blondé, insa vointa lui Selim-Pasa era de netrecut.

Selim-Pasa era cum am spus indragostit de Constanze, si din acest motiv, turcul o dorea cat mai mult in preajma lui pe tanara fata. Constanze primi o camera luxoasa chiar in palatul lui Selim-Pasa, care era de o deosebita frumusete. Selim-Pasa puse la dispozitia Constanzei toate lucrurile de care ar fi avut nevoie o femeie provenind din aristocratia europeana. Turcul nu conditiona aceasta generozitate de vreun favor pe care l-ar fi asteptat de la Constanze; Selim-Pasa spera ca intr-un tarziu, tanara fata sa-l priveasca altfel decat pe stapanul ei si sa-si deschida inima catre el.

In vremea aceasta, Belmonte, logodnicul Constanzei, afla de soarta corabiei pe care se aflasera cei trei, si de faptul ca acestia, incapand pe mainile piratilor, fusesera vanduti ca sclavi lui Selim-Pasa. Tanarul pleca de-ndata spre seraiul lui Selim-Pasa, si in cele din urma ajunse la destinatie. Belmonte, care isi dorea logodnica inapoi, stia ca acest lucru era aproape imposibil, intrucat paza seraiului era asigurata de o armata devotata intrutotul lui Selim-Pasa. Iar despre rascumparare nici nu ar fi putut fi vorba - pretul platit de Selim Pasa pentru cei trei europeni era unul foarte mare pentru Belmonte. Pe de alta parte, Belmonte nu putea sti, ca Selim-Pasa nu ar fi incuviintat defel instrainarea Constanzei, pe care o dorea pentru el. Tanarul dori sa intre in seraiul lui Selim-Pasa, pentru a-

Tanarul dori sa intre in seraiul lui Selim-Pasa, pentru a-i vorbi. Insa la poarta seraiului se afla insasi Osmin, Capetenia Garzilor, care nu-i ingadui lui Belmonte sa treaca mai departe

Intr-adevar, accesul in preajma lui Selim-Pasa era unul deosebit de restrictionat la acea vreme. Turcul era foarte bogat, si cu siguranta ca avea multi dusmani. Tocmai de aceea isi organizase o armata personala, care ii pazea seraiul zi si noapte. Ori un strain picat din

cer, care cerea sa fie adus in fata lui Selim-Pasa, nu putea decat sa starneasca o gramada de banuieli. Drept urmare, Osmin ii ordona lui Belmonte sa paraseasca seraiul, inainte de a porunci garzilor sa-l inlantuiasca pentru indrazneala sa.

Imediat dupa ce Belmonte fu izgonit din serai, Osmin, care supravegheau indeaproape si munca sclavilor lui Selim-Pasa, se indrepta spre gradina seraiului. Acolo, sclavii culegeau fructele din pomii lui Selim-Pasa. Osmin avu o disputa cu Pedrillo, care i se parea ca nu munceste suficient de repede pe cat ar fi trebuit. Osmin ii fagadui lui Pedrillo cateva lovitur de bici, daca acesta nu urgenteaza munca la culesul fructelor.

Belmonte, care tocmai se afla de cealalata parte a zidului seraiului, auzi disputa lui Osmin cu Pedrillo, al carui nume fu repetat in cateva randuri de capetenia garzilor. Belmonte il cunostea bine pe Pedrillo. Belmonte isi spuse ca are o sansa sa afle vesti despre Constanze, daca i se va adresa direct lui Pedrillo, odata ce Osmin va pleca la treburile lui. Acest lucru se intampla intocmai, caci Belmonte reusi sa se salte pe marginea zidului despartitorii profitand de neatentia lui Osmin, il striga pe Pedrillo. Aceasta se bucura de revederea cu Belmonte, si ii povesti tanarului toate cele intamplate pana atunci. Belmonte stia in mare parte itele intamplarii, insa nu-si imaginae ca Selim-Pasa este atat de indragostit de Constanze, logodnica sa. Pana una alta, cei doi trebuiau sa gaseasca o metoda, pentru a-l introduce sin pe Belmonte in interiorul seraiului lui Selim-Pasa. Mai apoi, puteau chibzui pe indelete un plan de evadare al tuturor.

Pedrillo avu o idee stralucita, si-l introduse pe Belmonte la Selim-Pasa, sub pretextul ca tamarul este un mare arhitect european. Cum Selim-Pasa era un mare admirator al palatelor fastuoase, el il ruga pe Belmonte sa stea in preajma seraiului, pana ce va pune la punct proiectul unui nou edificiu. Bineinteles ca la finalul lucrarii, tamarul urma sa fie rasplatit pe masura muncii sale.

Dupa ce Belmonte ramase in serai, Selim-Pasa merse la Constanze, pentru a-i vorbi despre proiectul noului palat. Poate ca a noua cladire o va mai inveseli pe frumoasa tanara, iar aceasta va lasa atunci deoparte melancolia de care fusese cuprinsa. Selim-Pasa introduce atunci ideea potrivit careie Constanze l-ar putea privi cu alti ochi, cei ai dragostei. Insa pe Constanze nu o putea bucura defel proiectul vreunui palat. Si nici nu putea sa-l iubeasca pe Selim-Pasa. Ii purta acestuia doar un profund respect, pentru ca ii oferise cele mai bune conditii din seraiul sau. Constanze se gandea doar la logodnicul ei Belmonte, si la faptul ca se afla in imposibilitate de-a mai lua legatura cu acesta. E limpede ca starea de spirit a Constanzei, nu-i provoca lui Selim-Pasa decat amaraciune. Selim-Pasa intra atunci direct in miezul problemei. El ii spuse Constanzei ca o iubeste, si ca nu va astepta o vesnicie pentru ca ea sa-si indrepte sentimentele in aceiasi directie. Constanze trebuia sa inteleaga, ca era cel mai bine sa fie indragostita de Selim-Pasa. Plina de deznaidejde, tanara fata ii marturisi lui Selim-Pasa, ca este indragostita de altcineva, pe care nu-l va putea uita vreodata. Selim-Pasa se manie si mai mult la auzul acestor lucruri, si pleca inciudat din camera Constanzei, din pricina ca nu reusea sub nicio forma sa aduca lucrurile pe fagasul ravnit de el.

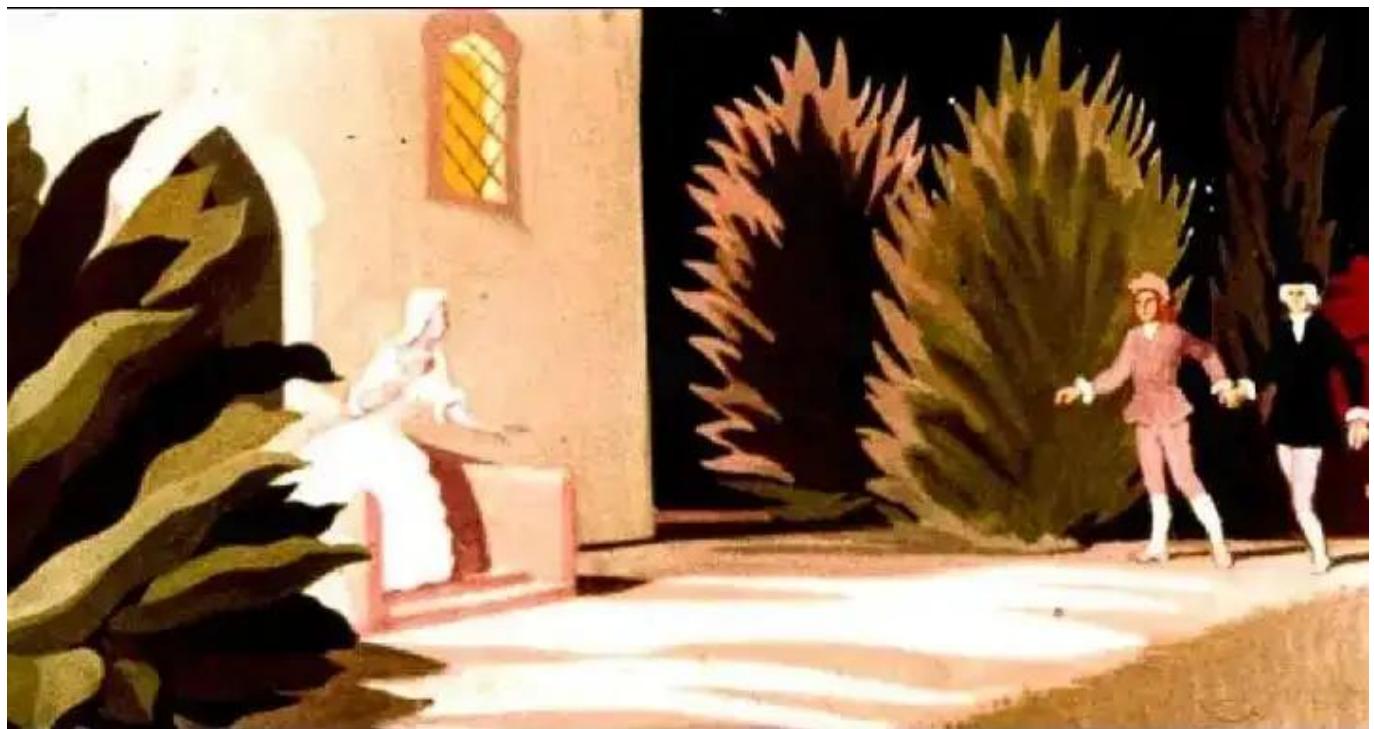
In vremea asta, seful garzilor, Osmin, facea tot posibilul sa se apropie de camerista Constanzei, Blondé. Insa Blondé avea o fire cu totul diferita de-a stapanei ei, atunci cand venea vorba sa refuze un barbat. Blondé ii spuse lui Osmin, ca acesta este batran si gras, iar ea nu se poate indragosti in veci de un asemenea om. Osmin fu dezarmat de atitudinea Blondéi, ce-i spunea in batjocura faptul ca nici nu putea fi vorba de dragoste intre ei doi.

E lesne de inteles ca Blondé era in continuare in dragostita de Pedrillo, intocmai ca stapană ei de Belmonte. Faptul ca erau prizonierele de lux ale lui Selim-Pasa, nu le putea deloc schimba sentimentele. Cionstanze și Blondé aveau libertatea de a se plimba oriunde în interiorul seraiului lui Selim-Pasa. Dincolo de ziduri nu aveau ce căuta. Blondé profita deseori de aceasta ocazie, pentru a-l vedea pe iubitul ei Pedrillo. Acesta după ce-si termina la sfârșitul zilei indeletnicirile de gradinar, zăbovea ascuns într-un copac urias, pentru a se putea întâlni în taina cu Blondé. Mare era bucuria celor doi, atunci cand reuseau să se vadă, chiar și pentru câteva clipe. De data aceasta, Pedrillo ii spuse Blondéi, ca are pentru ea o veste foarte importantă. Gasise mijlocul de a evada de aici, cu ajutorul unui plan ticlit de catre Belmonte. Acesta se afla la randul sau în Serai, sub pretextul că este un mare arhitect european, dispus să lucreze pentru Selim-Pasa. Pedrillo o mai ruga pe Blondé, să se întâlnească cu el în noaptea urmatoare, pentru a-i spune exact ce au de facut ea și cu stapană ei. Blondé să facă tot posibilul, să-i aduca lui Pedrillo un ulcior de vin foarte bun din seraiul lui Selim-Pasa. Iar de restul se va ocupa el.

Zis si facut. In noaptea urmatoare, Blondé se intalni pe ascuns cu Pedrillo, pe o banca din gradina seraiului. Fata adusese vinul, asa cum o rugase iubitul ei. Pedrillo ii mai spuse Blondéi, ca Belmonte, care se afla in preajma, dorea cu orice pret sa o vada pe stapanita ei, Constanze.

Blondé ii transmisesese inca din seara trecuta Constanzei faptul ca Belmonte era aici in serai. Acum, o vesti pe statana ei, ca logodnicul acesteia doreste sa o vada cu orice chip. Noaptea tarziu, Constanza cobori din apartamentul sau, si veni sa se intalneasca pe furis cu Belmonte, asa dupa cum ii spusese Blondé. Pedrillo se plimba tocmai atunci cu Belmonte prin preajma apartamentului Constanzei. Cine i-ar fi vazut n-ar fi putut banui nimic: Belmonte era Selim-Pasa. Si cine-l putea calauzi mai bine prin serai, decat cunostinta sa, Pedrillo.

Cand dupa atata timp cei doi tineri se intalnira, bucuria lor fu netarmuita. Constanze se arunca in bratele lui Belmonte, fericita de revederea cu logodnicul ei, pe care nu spera sa-mai intalneasca vreodata. Belmonte era la randul sau cuprins de focul dragostei pentru Constanze, si ii vorbi acesteia despre planul de evadare din serai. Ea si cu Blondé trebuiau sa astepte semnalul convenit, pentru a fi pregatite de plecare. Cand Pedrillo va canta la chitara sub ferestrele apartamentelor lor, cele doua fete vor sti ca a sosit clipa evadarii.

Pedrillo lua ulciorul cu vin adus de Blondé și turna în el un praf adormitor. Apoi, mai lua un ulcior în care era apa, și merse în apropierea apartamentelor sefului garzii, Osmin. Cand acesta aparu pe acolo, facandu-si rondul sau obisnuit, il vazu pe Pedrillo, care chipurile bea dintr-un ulcior cu vin. În realitate Pedrillo gusta doar apa, caci pastrase deoparte ulciorul cu vin. Osmin îl întreba pe Pedrillo ce anume face acolo, iar acesta ii răspunse că Selim-Pasa a fost atât de mulțumit de serviciile sale ca gradinar, incat i-a oferit două ulcioare cu vin din propria sa colecție. Pedrillo nu mai gustase niciodată un vin atât de bun. N-ar vrea oare și Osmin să incerce gustul minunat al vinului?

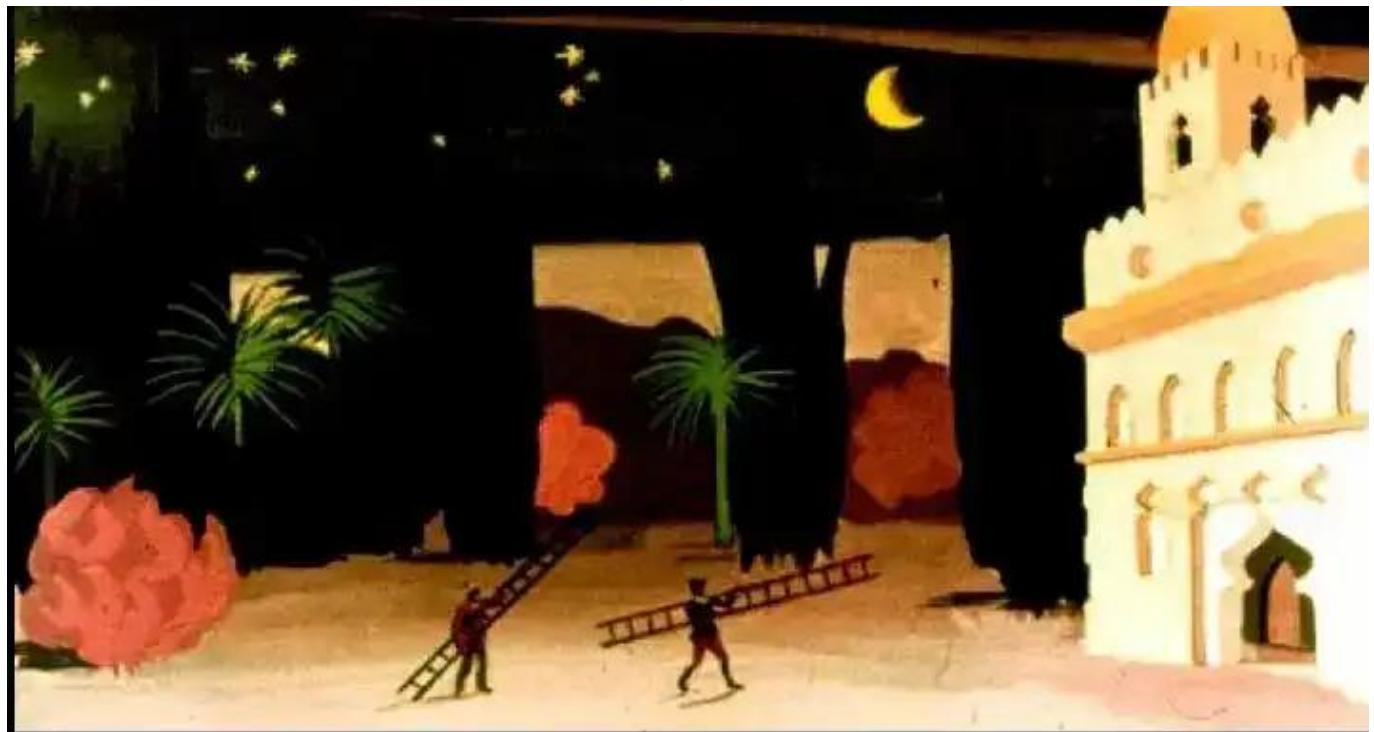
Osmin se gandi ce se gandi, si gasi ca in povestea aceasta e ceva necurat la mijloc. Din punctul sau de vedere, Pedrillo nu era atat de vrednic, incat sa merite o asemenea cinste de la Selim-Pasa. El personal nu i-l laudase niciodata stapanului sau pe gradinar. Oricum, toate acestea puteau sa n-aibe nicio importanta la urma-urmei. Daca vinul era asa de bun cum spunea Pedrillo, nu conta felul in care facuse rost de el. Osmin se hotari sa guste din vin, pentru a vedea el insusi daca gradinarul il lauda pe drept sau nu.

Osmin ii ceru lui Pedrillo ulciorul cu vin, iar gradinarul i-l dadu pe data. Seful garzilor gusta, si gasi vinul foarte bun. Imediat dupa aceea, praful adormitor pus de Pedrillo in vin incepu sa-si faca efectul. Osmin se simti dintr-o data atat de molesit, incat abia se mai putea tine pe picioare. Chiar si cuvintele abia le mai balmajea. Acesta era si scopul planului pus la cale de Belmonte - daca Osmin nu mai putea lega doua cuvinte ca sa strige vreun ordin garzilor sale, evadarea din serai va fi inlesnita.

Pedrillo il ajuta pe Osmin sa se ridice, apoi il conduse in apartamentul sau. Tanarul nu dorea defel ca seful garzilor sa fie martor la evenimentele care aveau sa urmeze in curtea seraiului. Imediat ce Osmin fu scos din scena,...

...Pedrillo se duse la locul unde stabilise sa se intalneasca cu Belmonte. Acesta avea pregatite doua scari uriasa, care aveau sa le foloseasca deopotrivă la coborarea pe fereastra a fetelor din apartamentele lor, precum si la escaladarea zidurilor seraiului.

Scările fura potrivite de catre cei doi in dreptul ferestrelor apartamentelor Constanzei si Blondéi. Apoi, Pedrillo isi scoase chitara, si incepu a canta la ea, pentru a da semnalul cuvenit.

Belmonte se sui pe scara pana in dreptul ferestrei Constanzei, si o ajuta sa coboare pe logodnica sa, care era gata pregatita de drum. Pedrillo ii sfatui sa se grabeasca, pentru ca puteau fi vazuti in orice moment de cineva care s-ar fi aflat la acea ora tarzie prin curtea seraiului. Dupa ce Belmonte si Constanze coborara, tanarul lua scara si se indrepta impreuna cu logodnica sa spre zidurile seraiului. Dupa ce aveau sa le escaladeze si pe aceleia, urmau sa ajunga pe malul apei, acolo unde ii astepta gata pregatita o barca. Odata ajunsi in barca, ii vor astepta pe Pedrillo si Blondé, care trebuiau sa vina negresit in urma lor. Pedrillo se urca pe scara ce ducea la fereastra Blondéi, pentru a o ajuta si pe aceasta sa coboare

Insa planurile de evadare ale celor patru fura zadarnicite chiar de Osmin, cel pe care-l credeau de mult adormit. Capetenia garzilor se trezise din somn, si i se paruse necurat faptul ca se afla in camera lui, desi la acea ora trebuia sa patruleze prin curtea seraiului lui Selim-Pasa. Apoi, isi adusese aminte de intamplarea cu Pedrillo si vinul sau, si putu lesne sa-si dea seama ca fusese tras pe sfoara. Osmin alerga degraba in curtea seraiului, si ii surprinse pe Pedrillo si Blondé, care tocmai coborau pe scara. Osmin se agata de scara si le striga sa se opreasca.

Pedrillo, care tocmai mai avea de coborat cateva trepte, isi vazu visul de evadare sfaramat. Osmin isi agita furios biciul prin aer, spunandu-i lui Pedrillo ca va plati cu viata incercarea de evadare. Selim-Pasa va fi neiertator, atunci cand se vor infatisa la el, si va afla de toate cele petrecute.

Apoi, Osmin striga catre garzile seraiului, iar soldatii venira imediat la comanda lui. Capetenia le porunci sa caute cu mare bagare de seama prin curtea seraiului, spre a vedea daca mai sunt si altii care ar incerca sa fuga, asemenea lui Pedrillo si Blondé. Totodata, o parte a garzilor sa-i faca prizonieri pe cei doi, pentru ca se faceau vinovati de incercarea de evadare din seraiul lui Selim-Pasa. Insusi el, Osmin, ii prisese asupra faptului.

Zis si facut. Garzile rascolira curtea seraiului, si ii gasira imediat pe Belmonte si Constanze. Cei doi fura degraba adusi in fata lui Osmin, si pusi alaturi de Pedrillo si Blondé. Era limpede pentru cei de fata, ca toti patru se faceau vinovati de tentativa de evadare din serai, intrucat fusesera prinsi asupra faptului. Osmin hotari sa fie dusi cu totii in fata lui Selim Pasa, pentru a le judeca soarta pe loc.

Lucrurile se petrecu intocmai. Belmonte, Constanze, Blondé si Pedrillo fura adusi sub escorta garzilor in fata lui Selim-Pasa. Vinovatia lor era dovedita. Toti cei din garda lui Osmin, inclusiv acesta, fusesera martorii incercarii lor de evadare. Iar o asemenea fapta se pedepsea cu moartea. Belmonte vorbi primul, si ii spuse lui Selim-Pasa ca toate cele intamplate mai devreme nu puteau fi tagaduite. Insa tanarul lua intreaga vina asupra lui, spunandu-i lui Selim-Pasa ca planul de evadare fusese pus la punct in intregime de el. Drept urmare, Selim-Pasa sa crute vietile celorlalți, si sa-l execute numai pe el.

Selim-Pasa il privi manios pe Belmonte. Pe de-o parte pentru ca acesta il mintise, dandu-se drept un mare arhitect. Numai acest lucru daca ar fi fost socotit, si Belmonte se facea vinovat in fata lui Selim-Pasa. Pe de alta parte, Belmonte era barbatul pe care Constanze il iubea. Ori Selim-Pasa o dorea pe aceasta numai pentru el. Atunci, Constanze ii vorbi lui Selim-Pasa, spunandu-i ca in toata aceasta poveste, ea poarta intreaga vina. Datorita faptului ca ea se afla la prizoniera aici, fusese pus la cale planul de evadare. Pedrillo si Blondé nu ar fi pus niciodata la cale un asemenea plan. Ea dorise sa fuga din serai, pentru a merge la iubitul ei Belmonte, fara de care nu putea trai. Iar daca trebuia cineva pedepsit in toata aceasta chestiune, ea, Constanze era aceea. Selim-Pasa era indreptatit sa-i curme viata, iar ea il ruga sa o crute pe cea a celorlalți. Selim-Pasa o privi induiosat pe Constanze, dandu-si seama ca nu ar putea s-o omoare pe femeia iubita, chiar daca aceasta nu simtea nimic pentru el.

Insa Osmin, vazand momentul de slabiciune al lui Selim-Pasa, interveni pe loc in discutie. El ii spuse stapanuluisau, ca lucrurile nu stau deloc asa cum fusesera prezentate de Constanze si Belmonte. Toti cei patru adusi in fata sa, era vinovati deopotrivă de tentativa de evadare. Poate ca doar Belmonte faurise planul, sau poate ca din pricina Constanzei se petrecusera toate acestea. Insa Belmonte, Constanze, Pedrillo si Blondé, fusesera prinsi in momentul in care incercau sa paraseasca in taina seraiul lui Selim-Pasa. Ori asa ceva era de neiertat.

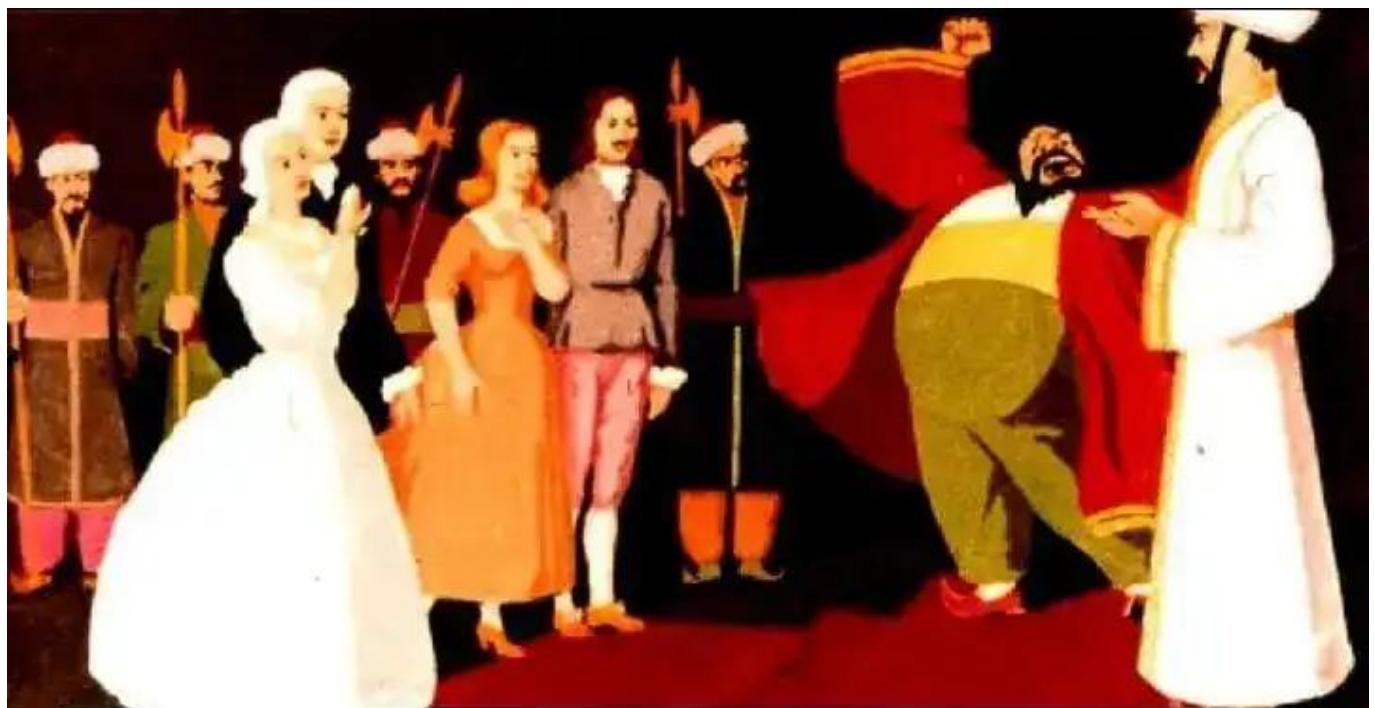
Belmonte ii arunca o privire Constanzei, gandindu-se ca poate nu mai avea mult timp de trait. Daca Selim-Pasa va hotari sa asculte cele spuse de Osmin, niciunul dintre ei nu va fi crutat. Pedeapsa cu moartea va fi aplicata tuturor, caci se faceau vinovati de incercarea de evadare din seraiul lui Selim-Pasa. Constanze il privi indiosata pe iubitul ei. Daca moartea era raspunsul dragostei ce ea i-o purta lui Belmonte, ii ramanea mangaierea ca se vor afla amandoi impreuna la ceasul cuvenit.

Osmin continua sa-i vorbeasca mai departe lui Selim-Pasa despre toate cele intamplate in acea seara. Cum Belmonte si Constanze fusesera prinsi in apropierea zidurilor palatului de catre garzile sale. De asemenea, garzile lui Osmin, ii raportasera acestuia, ca in apropierea seraiului, fusese gasita o barca plutind singura pe apa marii. Si aceasta putea fi o dovada a incercarii de evadare. Iar faptul ca fuga din serai fusese pusa la cale in cele mai mici amanunte, justifica pe deplin condamnarea la moarte a celor patru.

Selim-Pasa asculta fara sa clicheasca toate cele rostite de Osmin. Tacerea lui indelungata putea sa para de rau augur. De altfel, nimeni din incapere nu avea ceva de adaugat la cele spuse de capetenia garzilor. Totul era cat se poate de adevarat. Fusese fara indoiala o incercare nebuneasca de-a fugi din seraiul lui Selim-Pasa. O incercare ce nu putea fi decat sortita esecului. Dar poate ca iubirea adevarata justifica pe deplin un asemenea plan nebunesc, gandi in sinea lui Selim-Pasa.

Osmin își continua rechizitoriul, trecând acum la planul miselesc infaptuit de Pedrillo. Pedrillo încercase să-l scoată din scenă pe seful garzilor, și implicit pe cei aflati în subordinea sa. Dacă Osmin nu s-ar fi trezit la timp, garzile sale n-ar fi putut interveni în zadarnicirea planului de evadare, caci capetenia strigase alarmă. Pedrillo era căt se poate de vinovat, pentru că stăteau un praf adormitor în vin, iar apoi îl imbiase pe Osmin să bea. Osmin cerea asadar să fie pedepsiti toți cei patru, pentru că marsavia lor era îndreptată asupra tuturor celor din Seraiul lui Selim-Pasa. Garzi, capetenie și conducătorul suprem. Pedrillo interveni atunci în discuție, spunând că el este singurul vinovat de cele întamplate, iar acest lucru a ieșit la iveala mai devreme, din cele rostite de Osmin. Prin urmare, el, Pedrillo se cuvenea să fie singurul condamnat la moarte, iar ceilalți să fie lăsați în viață. Însă nici nu termina bine de vorbit Pedrillo, că Blondé interveni și ea în discuție. Fata spuse că ea a fost aceea care a adus vinul din seraiul lui Selim-Pasa. Dacă ea nu ar fi infaptuit acest lucru, nimic din cele întamplate mai devreme nu ar fi fost posibil.

Selim-Pasa era impresionat de spectacolul desfasurat in fata sa. Totul era cat se poate de natural, iar el simtea acest lucru. Intre acei tineri se legase o dragoste atat de profunda, incat fiecare dintre ei s-ar fi aruncat de bunavoie in ghearele mortii, pentru ca perechea iubita sa fie lasata in viata. Viata si moarte. El, Selim-Pasa era acela care avea de spus cuvantul hotarator in ceea ce privea soarta fiecaruia dintre cei patru. Selim-Pasa isi cumpani bine cuvintele, inainte de-a vorbi. Apoi spuse: "Povestea voastră de iubire e cel mai frumos lucru pe care l-am vazut în viața mea. Sunt fericit să vad că pe lume există dragostea adevarată, un lucru pe care mulți îl cred doar un vis de neimplinit. Va daruiesc tuturor viață și libertatea. Aceasta este dorința mea. Va consider de-acum încolo pe toți drept prietenii mei". Cei patru tineri nu putu să-si crede urechilor cele auzite. Fuseseră cu totii la un pas de moarte, iar Selim-Pasa, facând dovada unui caracter nobil, ii iertase și ii considera acum prietenii lui. Cu totii îi multumira lui Selim-Pasa, asigurându-l de profundă lor recunoștință.

Selim-Pasa ii imbarca mai apoi pe cei patru tineri pe-o corabie, ce pleca spre Europa. Vremea era frumoasa, iar calatoria parea sa fie de bun augur. Belmonte, Constanze, Blondé si Pedrillo isi luara ramas-bun de la Selim-Pasa, facandu-i semne de pe puntea corabiei. Ii spusera ca se vor intoarce candva la seraiul sau, acolo unde multumita marinimiei lui Selim-Pasa isi castigasera viata si libertatea. Iar totodata, sansa de-a avea fiecare dintre ei parte de dragostea adevarata.

Selim-Pasa ramase asadar singur pe tarmul marii, privind spre corabia ce se departa in larg. Selim-Pasa era deopotriva vesel si trist. Vesel pentru ca pe corabia aceea avea patru prieteni care il pretuiau cu adevarat. Iar fata de acei oameni el isi dovedise din plin marinimia, in loc sa-i condamne la moarte. Si acest lucru era imbucurator, caci cine stie daca Selim-Pasa s-ar fi impacat mai apoi cu gandul ca din porunca lui fusesera ucisi patru tineri indragostiti. Dar Selim-Pasa era si trist. Si asta pentru ca femeia pe care el o iubea cu adevarat, se departa acum de seraiul sau, la bordul acelei corabii. Ea il iubea pe altul, care o pretuia deopotriva la randul sau. Si chiar daca amaraciunea ii cuprinse sufletul, Selim-Pasa avu puterea sa zambeasca. Exista dragoste adevarata pe lume. Iar acesta e un lucru datator de speranta.